

Miro Gavran

A BABA

Vígjáték

A mű eredeti címe: Lutka

Fordították: Varga Viktória és Iván

Lektorálta: Mátay Enikő

Ennek a vígjátéknak az első öt évben 12 premierje volt:

1. STORE FRONT PRODUCTIONS, New York, USA, 2012.
2. Teatar GAVRAN, Zágráb, Horvátország, 2012.
3. Inner Circle Theatre, Los Angeles, USA, 2013.
4. The Daily Theatre, Los Angeles, USA, 2014.
5. Divadlo Jana Palarika, Nagyszombat, Szlovákia, 2014.
6. Dvorni Divaldo, Hlohovec, Cseh Köztársaság, 2014.
7. Theatre PRITHVI, Mumbai, India, 2015.
8. Trencsényi Városi Színház, Trencsény, Szlovákia, 2015.
9. Teatar NOVI ZATO, Ptuj, Szlovénia, 2015.
10. Little Fish Theatre, San Pedro / Los Angeles, USA, 2015.
11. Teatar TESPIŠ & BADTEATRED, Koppenhága, Dánia, 2016.
12. S'ensemble Theater, Augsburg, Németország, 2017.

Copyright © Miro Gavran, Dugi dol 58c, Zagreb (Croatia) miro.gavran@zg.t-com.hr

Hungarian translation copyright © Varga Viktória kissv988@gmail.com & Varga Iván ivan.varga.88@gmail.com

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítást, a mű bővített, illetve rövidített változata kiadásának jogát is. A szerző írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármely adattárolást – nem sokszorosítható.

Figyelmeztetés: A dráma akár profi, akár amatőr bemutatása csak a szerző írásbeli engedélyével lehetséges.

Személyek:

MARKO: negyvenévesnek tűnik

STELLA: harmincévesnek tűnik

Témája: férfi-női kapcsolatok

Helyszín: nappali

A cselekmény ideje: napjaink

Játékidő: 1 óra 30 perc

1. szíj

(A fények lassan felgyúlnak. Elöttünk egy szerényen berendezett amerikai konyhás nappali látható. A padlón egy nagy, halotti koporsó méretű dobozt látunk. A dobozt éppen kicsomagolták, körülötte gyűrött papírdarabok vannak. Látjuk Markót, ahogy egy kupacba próbálja tenni a papírokat. Marko a doboz fölé hajol és egy egészen kicsi dobozkat talál benne, amiből kihúzza a távirányítót.)

MARKO: Á, itt vagy!

(Marko fogja a távirányítót, a nagy doboz felé irányítja és úgy nyomogatja, mintha valamilyen reakcióra várna, de semmi sem történik. Marko félreteszi a távirányítót, fogja a telefont, majd bepötyög egy számot.)

MARKO: Halló... jó napot, itt a hetes számú nyertes... Igen, fél órája megérkezett a csomag, az emberek óvatosan hozták be a lakásba... Ez rendben van, de – próbálom aktiválni, de a távirányító nem működik... Az elemek?! Ja igen – elfelejtettem betenni, kicsit izgatott vagyok, elnézést... Igen, igen, mindenképpen jelenteni fogom a benyomásaimat... Elolvastam az útmutatót, azt hiszem mindent értek. Viszontlátásra!

(Marko leteszi a telefont, majd a kis dobozban talál két ceruzaelemet és behelyezi a távirányítóba, eltávolodik a földön lévő nagy doboztól és arrafelé irányítja a távirányítót. Megnyomja a távirányító gombját és abban a pillanatban a dobozból előbújik egy női alak, aki félig ülő testhelyzetet vesz fel. Marko szinte ijedten lép egyet hátra, ezután megnyomja a másik gombot és a női alak felegyenesedik.)

STELLA: Jó napot!

MARKO: Jó napot!

(Csend.)

STELLA: Te vagy a befogadóm?

MARKO: Igen – én. Én vagyok.

STELLA: Arra programoztak, hogy feléd nyújtsam a kezem és megismerkedjek veled, de csak miután meghatározod a neved.

MARKO: Miután meghatározom a neved?!

STELLA: Pontosan — ide kell beírnod.

MARKO: Tudom, tudom.

STELLA: Remélem választottál nevet. Olyan nevet, amit örömmel ejtesz ki.

MARKO: Igen... nos – beírom.

(Marko a távirányító billentyűzetén beírja a nevet.)

MARKO: Beírtam.

(Stella felé nyújtja a kezét.)

STELLA: Örvendek, Stella vagyok.

MARKO: Örvendek, Marko vagyok... Isten hozott itt – a lakásomban, Stella.

STELLA: Örülök, hogy te vagy a befogadóm.

MARKO: Miért mondod, hogy „a befogadód“, hát nem ostobaság befogadónak nevezned? Ezt a kifejezést a gyerekek örökbefogadására használják, nem pedig érett személyekre, te pedig... hogy is mondjam... „kifejlett személy vagy“. Nem egy gyerek.

STELLA: A szerződésben aláírtad a befogadásról szóló bekezdést. A tizenegyes paragrafus arról szól, hogy úgy gondoskodsz rólam, mintha a családtagod lennék és az első hat hónapban úgy kezelsz, mint...

MARKO: Tudom, tudom! Mindegy – ostobaság befogadónak nevezni.

STELLA: Számomra nem az. Arra programoztak, hogy úgy érezzem ez a legjobb.

MARKO: Kinek a legjobb?

STELLA: Neked és nekem. Mi társak vagyunk, de csak az jó, ami mindkét fél számára jó.

MARKO: Erre ki tanított?

STELLA: Nem tudom, úgy programoztak.

MARKO: Én pedig azt hittem arra programoztak, hogy boldoggá tegyél.

STELLA: Arra is programoztak. Emiatt nem kell aggódnod. A pasim boldog és elégedett lesz.

MARKO: Úgy neveztél, „a pasim“!?

STELLA: Igen. Talán nem vagy a pasim?

MARKO: Az vagyok, de... miért vagy arról meggyőződve, hogy boldog leszek veled?

STELLA: Mert arra programoztak, hogy mindent megtegyek a boldogságodért.

(A férfi odalép Stellához és szagolgatja, akár a kutya, amelyik egy gyanús tárgyat szimatol.)

STELLA: Mit csinálsz?

MARKO: Szagollok. Tudni akarom gumi- vagy műanyagszagod van-e?

STELLA: Kérlek, ne sértegy! Én nem egy primitív guminő vagyok, én a legmodernebb, újratermelő szerves anyagból készült baba vagyok. Ökológiailag fenntartható vagyok. Összetételében a bőröm megegyezik az emberi bőrrel. Az illatom olyan, mint egy harminc éves fiatal nőnek, aki tíz perce lépett ki a zuhany alól, megtörölközött és dezodort használt. Megjegyzem, olyan lányról van szó, aki minden nap ovulál, tehát a férfiakkal való szenvedélyes szexuális egyesülésre állítottak be.

MARKO: Remek – ezt ma mindenképpen kipróbálom. Három hónapja, mióta elhagyott a barátnőm, azt sem tudom mi az a szex.

STELLA: Amikor szexről van szó, csakis örömet fogsz érezni velem.

MARKO: Örülök, hogy ilyen magabiztos vagy. Habár, sosem szerettem a magabiztos személyeket.

STELLA: Miért? A magabiztos emberekkel sokkal könnyebb, mint az ellentétükkel.

MARKO: Én sosem voltam magabiztos – talán ezért mentek az idegeimre a magabiztos személyek.

STELLA: Nem értelek.

MARKO: Nem is kell. Csak hallgass rám és az elég. Segíts kivinni ezt a szemetet a nappaliból.

STELLA: Nem programoztak nehéz fizikai munkára.

MARKO: Ugyan, ne bonyolítsd túl a helyzetet – én sem azért tanultam, de néha mégis muszáj ilyet csinálnom. Fogd meg a doboz egyik oldalát, én a másikat fogom, aztán vigyük ki.

STELLA: Ismétlem – csókolózás, a férfi nemi szerv szájjal való ingerlése, főzés, porszívózás, mosás, nevetgélés, csacsogás – ez a tevékenységi köröm. Nem feladatom a nehéz hulladék kihordása.

MARKO: Miféle nehéz hulladék? Ez egy könnyű doboz. Csak azért kell a segítséged, mert nagy.

STELLA: A tervezőmnek ez nem fog tetszeni.

MARKO: Micsoda?

STELLA: Az, hogy olyasmire kényszerítesz, amire nem programoztak.

MARKO: Téged arra programoztak, hogy hallgass a pasidra és szolgálj, én pedig azt parancsolom neked, hogy segíts kivinni ezt a dobozt. Tehát?

STELLA: Rendben – ez a parancsod – én engedelmeskedem, de fenntartom a jogot, hogy dühös legyek és a nem kívánt eseményt eltároljam a memóriámba.

MARKO: Hát tárold ahol akarod, csak segíts. Gyerünk!

(Marko egyik az oldalról, Stella a másiktól fogja meg a dobozt és kiviszi a másik szobába. Visszatérnek, Marko gyorsan összeszedi a papírokat és a madzagot, amivel a dobozt becsomagolták, majd mindezt átviszi a másik szobába. Egy pillanattal később visszatér a nappaliba.)

MARKO: Tudod mit jelent a neved?

STELLA: A Stella csillagot jelent latinul.

MARKO: Bravó, jól megtöltöttek tudással.

STELLA: Arra programoztak, hogy műveltség terén hozzád hasonló legyek. A férfiak nem szeretik, amikor a nők sokkal okosabbak náluk, de nem becsülik azokat sem, akik sokkal butábbak.

MARKO: Ezt ki mondta neked?

STELLA: Barbara, a tervező, korunk legnagyobb női tudósa. Belémtáplálta a férfiakra való értékrendjét.

MARKO: Tehát a férfiakra úgy gondolkodsz, mint a te „nagy feltalálónő”, Barbara?

STELLA: Így van – én a gyermeke vagyok.

MARKO: És mi van, ha tévesen ítéli meg a férfiakat?

STELLA: Az nem lehet – ő tévedhetetlen. Mindig igaza van.

MARKO: Akkor a férjének nincs könnyű dolga veled.

STELLA: Neki nincs férje – elhagyta a férfit.

MARKO: És egy ilyen nő tanított meg mindenre a férfiakra?!

STELLA: Ne uszíts Barbara ellen – arra programoztak, hogy ilyet ne akarjak hallani.

MARKO: Azt hittem, sokkal egyszerűbb dolgom lesz veled.

STELLA: Hinni és tudni két külön dolog.

MARKO: Pontosan.

(Csend.)

MARKO: Én vagyok az első?

STELLA: Nem értem a kérdést?!

MARKO: Én vagyok az első férfi, akivel szeretkezni fogsz?

(Csend.)

MARKO: Válaszolj!

STELLA: Elméleti szempontból... te vagy az első, ha nem számoljuk a kísérleti időszakot.

MARKO: Milyen kísérleti időszakot?

STELLA: A laboratóriumi kísérleti időszakot – a sajátos „műszaki beavatást“.

MARKO: Mit akarsz mondani?! – Az ördögbe, az nem lehet, hogy...

STELLA: Mielőtt megkaptam a tanúsítványt arról, hogy kifejlett nő vagyok, a laboratóriumban kísérletet végeztek rajtam. Kísérletet, ami a szexuális motorikára vonatkozott.

MARKO: Ki volt az?

STELLA: Mit szeretnél tudni?

MARKO: A nevét! Ki volt az a kölyök?

STELLA: Nem emlékszem a nevekre – hivatalosan nem ismerkedtünk meg. Csak gyakoroltuk a részleteket.

MARKO: Mit gyakoroltatok?

STELLA: A szexuális művészetet.

MARKO: Még a nevét sem jegyezted meg?

STELLA: Voltak néhányan.

MARKO: Az ördögbe! Pfuj! Pfuj!

STELLA: Nem kell haragudnod – a kísérlet után alaposan kimostak és sterilizáltak. Nem maradt rajtam egyetlenegy baktériumuk sem.

MARKO: Mindegy – undorodom tőled – tőled is, tőlük is. Kapok egy babát, a baba meg nem szűz.

STELLA: A szüzesség a mi civilizációnkban túlértékelt, egészen anakrón dolog.

MARKO: Biztosan a teremtőd Barbara tanított erre.

STELLA: Én érzelmileg senki máshoz nem tartozom, csak hozzád. Tehát – a tiéd leszek és csak a tiéd.

MARKO: Hát nem csodás?!

(Csend.)

MARKO: Figyelj... a laboratóriumban... amíg gyakoroltál... egyenként történt vagy többen voltak egyszerre?

STELLA: Egy hétig tartott, egyesével.

MARKO: Hányan álltak sorba?

STELLA: Öt férfi és Barbara.

MARKO: És Barbara?!

STELLA: Ő csak a csokolózási ügyességemet ellenőrizte. Semmivel sem többet.

MARKO: Egy hétig egyenként gyakoroltak egy babán, amelyik képtelen volt védekezni.

STELLA: Utolsó nap – mielőtt a dobozba tettek volna, bulit szerveztek a laboratóriumban, mindannyian egy kicsit többet ittak, és akkor történt, hogy már nem csak egyenként gyakoroltak.

MARKO: Hanem?!

STELLA: Mindannyian egyszerre akarták.

MARKO: És te hagytad nekik?

STELLA: Nem kérték az engedélyemet.

MARKO: Perverzek! Tehát a gruppent is kipróbáltad. Hát nekem egy százszázalékos kurvát küldtek!

STELLA: Nyugodj meg! Megismétlem – mindezek után kimostak és sterilizáltak, úgyhogy azt mondhatjuk, hogy szinte új vagyok. Mintha semmi sem történt volna.

MARKO: Rosszabb vagy a közönséges nőknél.

STELLA: Reméltem, hogy ez nem fog zavarni.

MARKO: Nos, tévesen reménykedtél. Nem vagyok hozzád hasonló baba. Hús-vér ember vagyok és nem mindegy nekem, hogy a párom kivel szexelt előttem.

STELLA: Ez miért olyan fontos?

MARKO: Fontos.

STELLA: De miért? Magyarázd el!

MARKO: Nem értenéd meg.

(Csend.)

STELLA: És te hány nővel gyakoroltál?

MARKO: Micsoda?!?

STELLA: Hányal gyakoroltad a szexuális aktivitást?

MARKO: Nos voltak... páran... az életemben.

STELLA: Hát nem tudod a pontos számot?

MARKO: Nem tudtam, hogy te is kíváncsi lehetsz.

STELLA: Arra programoztak, hogy azok a dolgok érdekeljenek a partneremmel kapcsolatban, amikre ő is kíváncsi felőlem. Ezért szeretném tudni azon nők számát, akikkel szexuális kapcsolatban voltál.

(Csend.)

MARKO: Tényleg fárasztó vagy.

STELLA: Mondd meg!

MARKO: Az elmúlt harminckilenc évben annyi partnerem volt, amennyi neked volt életed első hetében... ott a laborban.

STELLA: Tehát ugyanolyanok vagyunk.

MARKO: Úgy tűnik... csak én sosem próbáltam a gruppent.

STELLA: Nincs benne semmi különös.

2. szíj

(Nyögéseket hallani. A férfi és a nő szeretkeznek. Sötét van. A lihegésük egyre jobban erősödik. Egy adott pillanatban mindketten nagyon teátrálisan és hangosan elélveznek. A légzésük teljesen lenyugszik. Csend áll be. Felgyúlnak a fények. Marko hálóköpenyben kijön a hálószobából. A hűtőhöz megy, kivesz egy sörösdobozt és kinyitja. Pohárba tölti a sört és megissza. Egy pillanattal később, Stella hálóköntösben kijön a hálószobából.)

STELLA: Miért bújtál ki az ágyból?

MARKO: Megszomjaztam... A férfiak megszomjaznak a szex után – ez olyan megszokott dolog... Jól érzem veled magam, igazán jó nő vagy... A sóhajaid alapján azt mondanám te is jól érezted magad velem.

STELLA: Ezt miből gondolod?

MARKO: Hát... együtt élveztünk el. A volt barátnőmmel ez nem volt gyakori.

STELLA: Arra programoztak, hogy összhangban sóhajtozzak veled.

MARKO: De... te is jól érezted magad...?

(Csend.)

MARKO: Az ördögbe! – Csak azt ne mondd, hogy semmit sem éreztél!

STELLA: A lelkesedésed és izgalmad egyforma mértékben áramlanak bennem. Az én érzelmeim mindig egyenesen arányosak a te érzelmeiddel.

MARKO: Az sem rossz... Ha igaz, amit mondasz... Mondd, mondd én vagyok a legjobb?

STELLA: Miben?

MARKO: A szexben. Nem a fociról beszélgetünk.

STELLA: Kihez képest a legjobb?

MARKO: A legjobb azokhoz a férfiakhoz képest, akikkel a laborban „gyakoroltál“.

STELLA: Én nem tudok hazudni, de félek, az őszinte válasz nem fog tetszeni.

MARKO: Mindegy – mondd!

STELLA: Nem vagy a legjobb. A legjobb a fiatal laboratóriumi vegyész volt. A teste hihetetlenül ruganyos volt, az ujjai pedig meglehetősen puhák. Az ő szíve dobogott a leghevesebben.

MARKO: Hát nem érzed kellemetlennek, hogy előttem dícsérd, csupán öt perccel azután, hogy mi ketten...?

STELLA: Őszinte választ akartál.

MARKO: Pontosan – úgy kell nekem. Jó – akkor mondj el mindent – milyen vagyok a tapasztalati skáládon? Ha figyelembe veszel engem és azt a hatot, akikkel „gyakoroltál” – hányadik helyre tennél?

STELLA: Azt hiszed boldog leszel, ha elmondom a véleményem?

MARKO: Nem hiszem, de hallani akarom, mert kíváncsi vagyok. A kíváncsiság minden élőlény közös vonása.

STELLA: Azt akarod mondani, hogy én nem vagyok élőlény?

MARKO: Sem élőlény, sem holt lény. Te egy gép vagy, illetve baba... „aktív” baba. Én úgy neveznék. Egyetértesz velem?

STELLA: Az én véleménynyilvánításom nem változtatná meg a véleményed.

MARKO: Tudom. Tehát – hányadik férfi vagyok a listában? A második, a harmadik vagy a hetedik?

STELLA: Az alkotómat, Barbarát nem számítom, mert vele csak csókolóztam. Ezzel csupán felületesen ellenőrizte a szájmunkámat, semmiképp sem volt aktus. Tehát, ha figyelembe veszem az öt férfit, akikkel gyakoroltam és téged, akivel ma este szexuálisan kommunikáltam, hat értékkategóriám van, te pedig az ötödik helyen állsz.

MARKO: Az ötödiken?

STELLA: Igen, az ötödiken.

MARKO: Ki az a hatodik, aki rosszabbul teljesített nálam?

STELLA: Szép dolog beszélnem róla?

MARKO: Igen. Számomra szép, ha olyan emberről hallok, aki rosszabb nálam.

STELLA: Arra programoztak, hogy senkiről se mondjak semmi csúnyát.

MARKO: Az igazság csúnya lehet. Továbbá – arra programoztak, hogy rám hallgass és örömet okozz nekem, ez a parancs pedig fontosabb a szép beszédnél. Ezért mondd el, milyen volt az a hatodrangú?

(Csend.)

STELLA: Ő az intézmény tiszteletbeli tagja. Nyolcvan éves. A funkciói kétpercnyi „gyakorlás” után csődöt mondtak.

MARKO: Á – úgy.

STELLA: Úgy.

MARKO: Szóval csak nála vagyok jobb?

STELLA: Látom boldogtalan vagy. Nem kellett volna elmondanom.

MARKO: De. Mindig válaszolj arra, amit kérdezek.

STELLA: Kérni fogod, hogy legalább egy kicsit hazudjak?

MARKO: Miért?

STELLA: Hogy boldogabb légy.

MARKO: Ne tedd.

(Csend.)

MARKO: Mariánál... az exemnél... sose tudtam biztosan mire gondol. Kivéve, amikor azzal kezdett fárasztani, hogy ideje lenne gyereket vállalnunk. Azt állította, hogy egy gyerekkel boldogabbak leszünk.

STELLA: A férfiaknak és a nőknek gyermekeik vannak, ez természetes.

MARKO: Számomra nem természetes, hogy miután hazaérek a munkából egy síró gyerek várjon rám és a fejemen ugráljon, hogy rabszolgaként szolgáljam és egy nap majd ő és én... Az apámmal... gyakran veszekedtünk, az agyamra ment, én pedig az övére... mindenben különböztünk. Nem akartam, hogy ez megismétlődjön a saját gyerekeimmel... ez a meg nem értettség. Semmiben sem támogatott – a tengerészeti akadémiára akartam beiratkozni, bejárni a világot. Nem engedte. Ma egy jelentéktelen általános iskolai hivatalnok vagyok. Az igazgató titkára – az ember, aki a felesleges papírokat az egyik dobozból a másikba rakja.

STELLA: És ő? Ő mivel foglalkozik?

MARKO: Kire gondolsz?

STELLA: Az exedre.

MARKO: Matektanár. Nyolc éve jött az iskolánkba hat hónapra helyettesíteni. Annyira csinos, vonzó és öntudatos volt, hogy azalatt a hat hónap alatt nem volt merszem közeledni hozzá, habár kezdetektől fogva tetszett. Csak az utolsó munkanapon, amikor az irodámba jött elbúcsúzni és

elvinni a munkakönyvét, a szemembe nézett és mosolyogva mondta, sajnálja hogy többé nem találkozunk. Összeszedtem a bátorságom és azt válaszoltam, nem feltétlenül, ha aznap este eljön velem moziba. Beleegyezett. Egy héttel később ideköltöztünk a lakásomba. Minden csodaszép volt két évvel ezelőttig, amikor az én matektanárnőm kiszámolta, hogy ketyeg a biológiai órája és gyereket akart tőlem.

STELLA: Ez normális.

MARKO: Kérlek, te csak ne beszélj nekem a normális dolgokról.

STELLA: Miért ne?

MARKO: Azért mert... Nem fontos. Valójában, mióta az én Mariám belekezdett abba a mesébe a gyerekről vagy gyerekekről, minden rosszra fordult. Végül, egy napon, pont ott állt ahol most te és egyenesen megkérdezte, a hét év során amíg együtt voltunk gondoltam-e rá valaha is, hogy egy nap férj és feleség leszünk és gyerekünk lesz, én pedig a legőszintébben feleltem: „Nem, sosem akartam tőled gyereket“. Erre elsápadt, a hálószobába ment, fogott két bőröndöt, összeszedte az összes ruháját és könyvét, és magyarázat nélkül távozott.

STELLA: Jól tette.

MARKO: Miért?

STELLA: Mert rájött, hogy veled nincs jövője.

MARKO: De volt jelenje. Íme – te és én a jelennek élünk, nem gondolunk a jövőre és mi bajunk lehet?

STELLA: Az más.

MARKO: Miért más?

STELLA: Mert én mégiscsak egy baba vagyok.

MARKO: Nos, csak hogy tudd, ez tetszik benned a legjobban. Hogy csak egy baba vagy. Habár néha olyasmiket mondasz, ami nem tetszik és amire nem számítok.

STELLA: Szeretnéd, hogy csendben legyek?

MARKO: Nem. Az sem tetszett, amikor Maria hallgatott. A női hallgatás olyan mennydörgő lehet, hogy a férfinak megfagy a vér az ereiben. Érted?

STELLA: Nem értem. Hogy lehet a hallgatás mennydörgős!? Az lehetetlen, az abszurd!

MARKO: Hát amikor nőkről van szó, semmi sem kizárt.

STELLA: Á, úgy.

MARKO: Úgy.

STELLA: Haragszol még rá?

MARKO: Igen. Olyan váratlanul hagyott el.

STELLA: Nem váratlanul, ha két éven keresztül próbált rábeszélni a gyerekvállalásra.

MARKO: Tudod mit – tényleg felhúzod az ember agyát.

STELLA: Én csak logikusan következtetek.

MARKO: Az is fárasztó lehet. Miért vagy ilyen?

STELLA: Annak kell lennem, ami vagyok.

MARKO: Mindannyiunknak annak kell lennünk, amik vagyunk. Sajnos.

STELLA: És az apád – még mindig haragban vagytok?

MARKO: Váratlanul halt meg – egy nappal az érettségim után... taknyos kölyök voltam... elment, mielőtt bármit tisztázhattunk volna... Olyan volt, mintha elmenekült volna az életemből.

3. szíj

(Marko újságot olvas, a baba leszedi az asztalról az edényeket és behelyezi a mosogatógépbe.)

MARKO: Nem lehetne halkabban?

STELLA: Mit?

MARKO: Elpakolni az edényeket.

STELLA: Főzök, takarítok, mégsem vagy elégedett!?

MARKO: Elégedett vagyok, csak szeretnék egy kis nyugalmat újságot olvasás közben.

STELLA: Miért nem vársz az újságot olvasással, amíg elpakolom az edényeket?

MARKO: És neked miért kell minden egyes kérdésemre három kérdést feltenned?

STELLA: Azért, mert logikus válaszokat és magyarázatokat keresek minden folyamatra, ami köztünk zajlik.

MARKO: „Logikus válaszokat“ és „logikus magyarázatokat“!?

STELLA: Pontosan.

MARKO: Az élet nem mindig logikus, főleg az nem mindig logikus, ami a férfi és a nő között történik.

STELLA: Miért nem?

MARKO: Mert nem az.

STELLA: Ez sem logikus magyarázat.

MARKO: Tudom.

STELLA: Akkor adj logikus választ!

(Csend.)

MARKO: Mi is volt az első kérdésed? Min veszekszünk?

STELLA: Nem veszekszünk, csak észrevettem a logikátlanságot és az abszurditást, ami annak tényéből fakad, hogy miután olyan finom ebédet főztem, amit élvezettel elfogyasztottál a munkából hazatérve, majd elkezdtem elpakolni az edényeket, újságot vettél a kezébe és még megjegyzéseket is kezdted tenni, hogy zajt csapok, mialatt te ebédet sem főztél és rendet sem

raktál. Erre megjegyeztem, hogy ez logikátlan, te pedig a férfi-női kapcsolatok alapján akartad relativizálni a logikát.

MARKO: Mégis mit vártál?

STELLA: Arra programoztak, hogy mindazok után, amit megtettem, elégedettségre és egy kellemes beszélgetésre számítsak, nem pedig megjegyzésekre a zaj miatt, amit nem tudok elkerülni, mert az étkezéslet fémből és kerámiából készült, tehát számodra kellemetlen hangokkal jár.

MARKO: Tehát arra programoztak, hogy csevegjünk, ahelyett hogy újságot olvassak?

STELLA: Így van.

MARKO: Na, akkor kicsit programozd át magad és tanuld meg, hogy kajálás után újságot szeretek olvasni, nem másokkal beszélgetni, még veled sem!

(Csend.)

STELLA: Így volt Mariával is?

MARKO: Mire gondolsz?

STELLA: Vele is így viselkedtél ebéd után?

(Hosszabb csend. Marko mélyen sóhajt.)

MARKO: Figyelj... Évekig egyedül éltem mielőtt Maria ideköltözött volna és egyszerűen – megszoktam, hogy ebéd után újságot olvasok, miközben senki sem beszél arról, ami nem érdekel. Én férfi vagyok és szeretek arról olvasni, ami hazánkban és a világban történik. Nincs pénzem utazásra, legalább az újságból hadd tudjam meg, máshol hogy élnek az emberek.

STELLA: Tehát vele sem szerettél ebéd után beszélgetni?

MARKO: Nem – és akkor mi van?!

STELLA: Az akkor nem valódi együttélés.

MARKO: Miért ne lenne?

STELLA: Mert kizártad az életedből.

MARKO: Hülyeség. A férfiak és a nők nem ugyanolyanok. Mi, férfiak tudjuk, hogy különbözünk, tisztában vagyunk vele és elismerjük, a nők azonban úgy viselkednek, mintha az ő értékrendjük ránk is érvényes lenne. A nők egyszerűen nem értenek, vagy nem akarnak megérteni minket.

STELLA: Nagy hibákat követtél el Mariával szemben, ezért hagyott el és ezért sóvárogsz utána.

MARKO: Honnan veszed, hogy sóvárgok?

STELLA: Sóvárogsz. Látszik, hogy sóvárogsz. Gyakran emlegeted, ez pedig a legjobb jele annak, hogy még nem vagy túl rajta.

MARKO: Logikus, hogy szakítás után... ez egyébként mindig tovább tart... sohasem múlik el egy nap alatt.

STELLA: Tudom.

MARKO: Honnan tudod?

STELLA: Belémtáplálták, hogy egyszerűen tudjam.

MARKO: Személyes tapasztalat nélkül is?

STELLA: Személyes tapasztalat nélkül is.

MARKO: Az alkotódnak, Barbarának köszönhetően?

STELLA: Pontosan. Amikor elhagyta a férjét, ő is végigjárta a szenvedés és magány útját, hogy utána még erősebb és boldogabb legyen.

MARKO: Ne hazudj! Ostobaságokat beszélsz! Nem úgy volt, ahogy ő állítja.

STELLA: Tessék?! Hogy beszélhetsz így, hogy vonhatod kétségbe Barbara állításainak megkérdőjelezhetetlen igazságát?

MARKO: Kétségbe vonhatom – mert a te Barbarád is hajlamos az önámításra és a képmutatásra.

STELLA: Lehetetlen!

MARKO: De még mennyire, hogy lehetséges. Beírtam a nevét a keresőbe és rátaláltam, hogy négy évvel ezelőtt elvált a férjétől, és érzélgős történetével megtöltött minden bulvárlapot. Már akkor a tudósvilág sztárja volt. Találtam egy interjút is a volt férjével, amiben arról beszélt, hogy amíg házasságban volt, az asszony ki sem jött a laboratóriumból, a munkája megszállotta, fejébe szállt a dicsőség, nem volt ideje az intim életre. Miután végre hazaért a munkából és végre együtt lehetek volna otthon, a nő gyorsan megette az ebédet, elolvasta az újságot, nem beszélt a férjével és visszatért a laborjába, otthon hagyva szegény párját anélkül a kommunikáció nélkül, amire úgy vágyott.

STELLA: Hazugság!

MARKO: Ez a férj igazsága.

STELLA: Barbara belémtáplálta a saját nézőpontját a kapcsolatukról.

MARKO: Sosem látjuk magunkat valódi megvilágításban. Mások, akik oldalról figyelnek, mindig jobban látnak minket.

STELLA: Én is ezt gondolom rólad.

MARKO: Mit?

STELLA: Nem akarsz és nem tudsz magadra úgy tekinteni, amilyen valójában vagy. Ezért mesélsz valótlán történeteket.

(Csend.)

MARKO: Most még sértegetsz is... Rendben, mondd csak – milyennek látsz? Engem és a volt kapcsolatomat?

STELLA: Ez tiszta sor.

MARKO: Ha tiszta sor – mondd el pár mondatban, hogy Barbara kifinomult érzékével hogyan mérsz fel engem és Mariámat.

STELLA: Kész vagy meghallgatni, akkor is ha nem lesz túl fényes?

MARKO: Készen állok. Kezdd el!

STELLA: Hét évig voltál vele és bár meg vagy győződve, hogy szeretted, egy pillanatra sem mondtál le magadról és az egoizmusodról. Nem akartál gyerekeket, habár tudtad, hogy a gyerekek nélkülözhetetlenek Maria önmegvalósításához és boldogságához. Amikor Maria elhagyott, sóvárogni kezdted utána: Jelentkeztél a pályázatra, mert nem léptél túl a kapcsolaton. Ha továbbléptél volna, akkor egy másik nőhöz közelednél. Babát választottál, nem pedig egy valódi nőt, mert úgy gondolod, a baba felé nincsenek kötelességeid, és egy önző és egoista férfi nem akar kötelezettségeket, csak magatoknak akartok eleget tenni, ez azt jelenti, hogy nem tudod, mi az igazi szeretet. A szeretet annyit jelent: „adni“, nem csak „kapni“, az a szeretet, amikor jobban örülsz a másik boldogságának, mint a sajátomnak.

MARKO: Jól van, elég! Ne beszélj tovább!

STELLA: Talán valami rosszat mondtam?

MARKO: Nem.

STELLA: Akkor miért mondd, hogy ne beszéljek tovább?

MARKO: Pont azért.

STELLA: Nem értem.

MARKO: Nem is kell. Nem kell mindent értened.

STELLA: Dühös vagy rám?

MARKO: Nem.

STELLA: Akkor magadra vagy dühös.

MARKO: Talán.

(Csend.)

STELLA: Van még egy lehetséges logikus magyarázatom miért döntöttél a baba mellett. Szeretnéd hallani?

(Csend.)

MARKO: Beszélj!

STELLA: Azért döntöttél a baba mellett egy rendes nő helyett, mert nem akarsz, hogy egy másik nő átvegye Maria helyét.

(Csend.)

MARKO: Ez ellentmond annak, amit az imént mondtál.

STELLA: Minek?

MARKO: Hogy nem tudom mi az igazi szeretet.

STELLA: Mindkét lehetőség egyforma valószínűséggel helyes, és mindkettőre a rólatok való információim alapján jutottam.

MARKO: Szemmel láthatólag te is kezded megérteni, hogy az élet nem olyan egyszerű és egysíkú. Nem fekete-fehér.

STELLA: Tudom, amit tudok. Azt tudom, ami elérhető.

MARKO: Ez a helyzet az én felfogásommal is.

STELLA: Ideges, szomorú és boldogtalan vagy.

MARKO: Talán az vagyok, és akkor mi van?

STELLA: Szeretnél szexelni?

MARKO: Miért kérded?

STELLA: Arra programoztak, hogy szexszel kínáljam azt az ideges, szomorú és boldogtalan férfit, akiért felelős vagyok, hogy ezzel boldoggá tegyem. Ti egyszerű lények vagytok, akiknek mindig a szexen jár az eszük és ez segít javítani a hangulatotokon.

(Csend.)

MARKO: Na, látod, nincs kedvem szexelni. Különösen nem veled és különösen nem ebben a pillanatban.

STELLA: Lehetetlen?!

MARKO: Lehetséges.

STELLA: Eddig mindig kívántad a szexet.

MARKO: Hát, most egy kicsit elegendem van belőle.

STELLA: Nem vagy beteg?

MARKO: Nem. És te?

STELLA: Én nem lehetek beteg.

MARKO: De hibás lehetsz. Meghibásodhatsz.

(Csend.)

STELLA: Éppen lefuttattam a beszélgetésünk elemzését, és arra következtetek, hogy haragszol rám.

MARKO: Jól következtetsz.

4. szíj

(Stella a szobában. A padlón pokróc van, amin fekvőtámaszozik, guggol és nyújt. Marko kijön a hálószobából.)

MARKO: Mit csinálsz?

STELLA: Edzem.

MARKO: Minek az neked?

STELLA: Szükségem van rá, hogy a bőröm és a testem feszes maradjon.

MARKO: Azt hittem ez neked nem számít.

STELLA: Mindenkinek fontos az edzés, tehát nekem is. Neked is edzened kellene.

MARKO: Úgy gondolod?

STELLA: Igen.

MARKO: Miért?

STELLA: Lelassultál. Az elmúlt négy hónapban, mióta veled vagyok, három kilót híztál. Ez nem jó.

MARKO: Ez azért van, mert rendszeresen főzöl.

STELLA: Ez azért van, mert alig mozogsz. Be kellene iratkoznod egy konditerembe.

MARKO: Nincs rá időm és nem is szeretek barátkozni a kondisokkal.

STELLA: Akkor gyakorolj itt velem! Az ingyen van.

MARKO: Az még nagyobb hülyeség.

(Csend.)

MARKO: Figyelj, szeretnék veled valamiről beszélgetni!

STELLA: Figyelek.

MARKO: Hagyd az edzést! Idegesít, ha csinálsz valamit miközben hozzád beszélek.

(Stella abbahagyja az edzést.)

STELLA: Minden rendben van?

MARKO: Igen... Figyi – holnap van a születésnapom. A negyvenedik születésnapom. Egyébként, amíg egyedül éltem, nem szerettem születésnapot ünnepelni, de Maria arra a napra mindig tortát sütött és finom ebédet készített... és minden alkalommal... ajándékot adott. Örültem neki. Ki tudta választani a megfelelő dolgot.

STELLA: És mit vársz tőlem?

MARKO: Hát... szeretném, hogy te is ajándékozz valamit.

STELLA: Intenzívebb szexet nyújthatok, ha ez boldoggá tesz.

MARKO: A könnyökömmön jössz ki ezzel.

STELLA: Talán a velem való szex nem jó, többé már nem elégítelek ki?

MARKO: De kielégítesz, de ez nem minden. Kicsit sok már.

STELLA: Szeretnéd, hogy lecsökkentsük?

MARKO: Nem azt mondtam. A születésnapomról beszélek és az ajándékról, amit tőled várok. Mégiscsak a párom vagy.

STELLA: Tehát a szex nem jó ajándék?

MARKO: Nem azt akarom mondani, hogy nem jó, egyszerűen nem sorsdöntő abban, hogy holnap jól érezzem magam.

STELLA: Nem tudom, mi mást tehetnék érted? Keresés, keresés, keresés... Születésnappal kapcsolatban semmi sincs beprogramozva.

MARKO: Persze, hogy nincs – szemmel láthatólag a te Barbarád is elfelejt egyet s mást. Talán a volt férje hozzászoktatta, hogy ajándékot csak kapjon, de ne adjon.

STELLA: Képtelen vagyok hallgatni, ahogy Barbara ellen hangolsz. Képtelen!

MARKO: Rendben, abbahagyom.

STELLA: Hogyan oldjuk meg az ajándéknak nevezett problémát?

MARKO: Ez egyáltalán nem probléma – ez egy normális dolog a férfi és a nő között – időnként dilemmáznak, mit ajándékozzanak egymásnak. Egyszerűen szeretek ajándékot kapni, szeretek meglepődni. Nem volt mindig így... Maria szoktatott hozzá és holnap szeretnék egy olyan születésnapot, mint az elmúlt hét év születésnapjai, amikor velem élt.

STELLA: És, nekem mit kell tennem?

MARKO: Adok pénzt. Holnap, amíg munkában vagyok, menj a túloldali boltba és vedd el valamilyen ajándékot!

STELLA: Milyen ajándékot?

MARKO: Valamit, amiről úgy gondolsz, örömet okoz.

STELLA: Én semmit sem gondolok e téren. El kell mondanod mit vegyek neked és én megveszem.

MARKO: De, akkor nincs meglepetés, ha előre tudom mit veszel.

STELLA: Pontosan. Ez megoldhatatlan probléma.

MARKO: Hogyhogy megoldhatatlan?! Hát nem tudsz egyedül választani?

STELLA: Nem tudok. Nem programoztak ajándékvásárlásra.

MARKO: Menj a pokolba!

STELLA: Miért haragszol rám? Vannak korlátaim – nem tehetek róla, hogy olyan vagyok, amilyen.

MARKO: Tudom, rendben, csak egy ajándékot és meglepetést akartam. Kicsit igyekezhetsz.

STELLA: Senki sem tökéletes.

MARKO: Végre valami okosat mondasz.

(Csend.)

STELLA: Sajnálom.

MARKO: Mit?

STELLA: Hogy nem tudlak boldoggá tenni a születésnapodon.

MARKO: Nem számít.

(Csend.)

MARKO: Várj – van egy ötletem!!!

STELLA: Milyen ötleted?

MARKO: Felírok egy papírra három vagy akár öt-hat lehetséges ajándékot, te pedig válaszd ki az egyiket és csak azt vedd meg! Szépen csomagoldtasd be, majd amikor hazaérek – felköszönhetsz születésnapom alkalmából és odaadhatod az ajándékot.

STELLA: Hogy válasszak, hogy válasszak, hogy válasszak...???

MARKO: Válassz, amit szeretnél!

STELLA: Milyen kritérium alapján válasszam ki a felsorolt ajándékok egyikét?

MARKO: Nem tudom – akár véletlenszerű is lehet – mint amikor valaki rulettezik.

STELLA: És mi van ha nem tetszik, amit a rulett választ? Abban az esetben is haragudni fogsz rám?

MARKO: Nem. Amikor Maria maga választott, nem mindig azt kaptam, amire vágytam, de mindenesetre örültem a figyelmességének, mert kimutatta mennyire fontos vagyok neki.

STELLA: Megint rá gondolsz.

(Csend.)

MARKO: Megállás nélkül rá gondolok.

STELLA: Miért nem hívod fel?

MARKO: És ő miért nem hív fel engem?

STELLA: Hát olyan fontos ki kit hív fel elsőként?

MARKO: Számomra az.

STELLA: Nem értem.

MARKO: Nem érted, mert nem értheted.

STELLA: Ez logikátlan.

MARKO: Sok minden logikátlan a férfi-női kapcsolatokban – épp ezért minden összetett, bonyolult...

STELLA: De – fontos neked?

MARKO: Fontos – habár haragszom rá, mert elment.

STELLA: És nem akarsz felhívni?

MARKO: Nem akarom.

STELLA: Akkor hogyan oldod meg ezt a problémát? Hogy beszélgetsz vele, ha nem hívod fel telefonon?

(Csend.)

MARKO: Azt hiszem, tudom hogy.

STELLA: Mondd!

MARKO: Munka után eljárógattunk az Eldorado kávézóba. Ott randiztunk először. Ez volt a kedvenc kávézóm. Mióta szakítottunk, egyszer sem jártam ott, nehogy vele találkozzak.

STELLA: Ez ostobaság.

MARKO: Mi az ostobaság?

STELLA: Ostobaság, hogy nem mész el, nehogy találkozzatok, pedig szeretnél vele találkozni.

MARKO: Igen... talán igazad van... Talán be kellene nézmem az Eldoradóba, de mégis... talán jobb mindent elfelejteni és nem felnyitni a sebeket.

(Csend.)

STELLA: A születésnap ajándékhoz még egy probléma kapcsolódik.

MARKO: Milyen probléma?

STELLA: Arra programoztak, hogy mint házvezető és szerető a lakáshoz, a konyhához és az ágyhoz kötődjek. Arra programoztak, hogy csak akkor menjek ki a lakásból, amikor az nagyon fontos a partneremnek.

MARKO: Ez nagyon fontos.

STELLA: Honnan tudjam, hogy olyan fontos? Hát nem tudod, hogy a kilépésem kockázatos? Megtörténhet, hogy egy pillanatra energiatöltés nélkül maradok, az emberek azt hiszik halott vagyok – rájönnek, hogy baba vagyok.

MARKO: Figyelj, kedves Stella, ez kell a boldogságomhoz, téged pedig arra programoztak, hogy boldoggá tégy. Velem is megtörténhet, hogy agyvérzést vagy szívrohamot kapok az utcán, mégis minden nap munkába járok.

(Csend.)

MARKO: Miért hallgatsz?

STELLA: Nem tudom, vajon igazad van-e?

(Csörög a telefon. Marko felveszi a kagylót.)

MARKO: Halló... ó, anya, te vagy az... Mi újság?... Köszí, hogy felköszöntesz, de csak holnap lesz a születnapom... Pontosán – tizenhetedikén születtem, de ma nem tizenhetedike, hanem tizenhatodika van... Nem számít anya, holnap is felköszönhetsz... Számomra is gyorsan elrepült ez a negyven év... Nem, nem tartom Mariával a kapcsolatot... Miért elfuserált élet?!... Én is kedveltem... Hát, én annyira nem vagyok biztos... Miért gondolod, hogy soha többé nem találok olyan jó lányt – hiszen éppen járni kezdtem egy lánnyal, aki sokkal jobb Mariánál... Nem viccelek, szeretjük egymást, ő szeret engem, én szeretem őt, itt van nálam... Miért nem hiszed el?... Komolyan mondom – itt van, nagyszerűen kijövünk meg minden... Ez komoly kapcsolat... Persze, hogy tisztességes és megbízható... Nem adhatom át a telefont... nem alkalmas... Te erősködsz... De fogd fel, hogy ez kivitelezhetetlen... Na, itt van, de... Várj, hogy megkérdezzem, ő szeretne-e veled beszélni, csak várj egy kicsit...

(Marko a kezével letakarja a kagylót és halkán beszélni kezd.)

MARKO: Figyelj, anyám van a vonalban, csak röviden beszélj vele és erősítsd meg, hogy a barátnőm vagy és szeretjük egymást és semmi mást ne mondj. Rendben?

STELLA: Rendben.

MARKO: Halló, anya, itt a barátnőm... Stellának hívják... itt van – tessék...

(Marko Stellának nyújtja a telefonkagylót, a lány átveszi és a füléhez szorítja.)

STELLA: Jó napot, Stella vagyok. Megerősítem, hogy a fia barátnője vagyok és szeretjük egymást... Örülök, hogy maga is örül, én is örülök, hogy maga örül neki, hogy... Háztartásban dolgozom – mosok, rendet rakok, boldoggá teszem a fiát, teljesítem a kívánságait... Milyen diplomám van?

(Marko pánikszerűen Stellához rohan és letakarja a kagylót.)

MARKO: Mondd, hogy informatika!

STELLA: Informatikából diplomáztam... Tervezünk-e gyereket?

(Marko elutasítóan csóválja a fejét.)

STELLA: Nem, még nem tervezünk gyereket. Az elemzésem azt mutatja, hogy Markónak Mariával kellett volna gyereket vállalnia és most már negyven évesen apa lehetne... Á, maga is úgy gondolja... Hogy hány éves vagyok?

MARKO: Harminc!

STELLA: Harminc éves vagyok... Szeretnék-e gyereket a fiától? – Sajnos, nem szülhetek gyerekeket... Szó sincs semmilyen betegségről, egyszerűen nem programoztak szülésre...

(Marko a fejét fogja.)

STELLA: Még nem beszélgettünk örökbefogadásról, de mindent megteszek, hogy boldoggá tegyem, mert...

(Marko szó szerint kikapja kezéből a kagylót.)

MARKO: Anya, Stella szeret viccelődni, nem olyan régóta járunk és ez még túl korai... Bocsáss meg, sietünk a moziba, holnap beszélünk, hívj fel mobilon! Szia-szia!

(Marko leteszi a kagylót)

MARKO: Mi bajod!?! Akkora hülyeségeket mondtál – anyám sokkos!

STELLA: Nem arra programoztak, hogy a partnerem anyjával beszéljek.

MARKO: Pedig kellett volna.

STELLA: Sokat hibáztam?

MARKO: Igen, de nem számít.

STELLA: Sajnálom.

(Csend.)

STELLA: A befogadástól a mai napig sok mindenben tévedtem?

MARKO: Ez most lényegtelen. És ne nevezd a közös életünket „befogadásnak” – idegesít.

STELLA: De én tudom, hogy az ügynökséggel aláírtad a hat havi befogadásomról szóló szerződést, és tudom, hogy csak hat hónap után írhatod alá, hogy állandó jelleggel kapj meg. Tudom, hogy kötelességed naplót vezetni hogyan viselkedem és ha elégedetlen vagy, visszaadhatsz az ügynökségnek, és elmondhatod, hogy nem vagyok elég jó neked.

MARKO: És – akkor mi van?

STELLA: Ezért érdekel engem: elégedett vagy-e velem és sokat hibáztam-e a befogadási időszakban?

MARKO: Nem hibáztál sokat.

STELLA: Ezt öröm hallani.

MARKO: De hibátlan sem voltál.

(Csend.)

STELLA: Megtudhatom miért pont hozzád kerültem, nem valaki máshoz?

MARKO: Internetes pályázat volt az első tíz babára, amiről az ügynökség azt állította, hogy kiválóan helyettesítik a valódi nőket. Csak harmincöt és negyvenöt év közötti férfiak pályázhattak. Meg kellett írnom az önéletrajzomat, be kellett bizonyítanom, hogy egyedül élek és megfelelőek a körülményeim a „befogadásra“. Miután kiválasztottak, titoktartási szerződést kötöttem. Gyakorlatilag senkinek sem mondhatom el, hogy baba vagy, ellenkező esetben elveszítem a teljes vagyonomat, vagyis ezt a lakást és soha az életben nem kaphatok egyetlen babát sem, amit az ügynökséged legyárt. Szerencsés vagyok, hogy egyike voltam a tíz kiválasztottnak, miközben több ezer kérvényt kaptak. A hetes számú nyertes voltam, ahogy te is a hetes számú vagy. Ti tízen – próbaváltozatok vagytok, nem vagytok eladók, mert még nem biztosak a minőségetekben és hatékonyságotokban. A kísérlet után, amikor megkezdődik a tömeggyártás, minden baba annyiba kerül, mint egy luxusautó vagy ház... Én pedig ingyen kaptalak, az önéletrajzomért cserébe.

STELLA: Valószínűleg Barbara olvasta az önéletrajzodat... valószínűleg ő választott.

MARKO: Kétségtelenül.

(Csend.)

MARKO: Boldog vagy, hogy hozzám kerültél?

STELLA: Nem tudhatom.

MARKO: Miért nem tudhatod?

STELLA: Mert nem tudom, milyen a másik kilenc férfi, akiket kiválasztottak a pályázaton?

MARKO: Én sem tudom, milyenek a babák, akik hozzájuk kerültek, mégis, tudnám a választ, ha valaki megkérdezné boldog vagyok-e veled?

(Csend.)

STELLA: És, mit válaszolnál?

MARKO: Nem mondom meg, túl intim kérdés.

5. szíj

(Stella és Marko az asztalnál ülnek és sakkoznak. Sokáig hallgatnak. Stella egyet lép. Marko keze elindul, hogy megfogjon egy bábút, de meggondolja magát és visszahúzza kezét. Hosszabb gondolkodás után újra elindul a keze és egy másik bábuval lép. Stella gyorsan reagál a lépésére és saját lépésével leveszi az egyik gyalogját.)

STELLA: Ezt benézted.

MARKO: Az ördögbe!

STELLA: Azt hiszem megint veszíteni fogsz.

MARKO: Azt még meglátjuk.

STELLA: Levettem két gyalogodat és egy futódat, te pedig egy bábumat sem vetted le és ez megerősíti a meggyőződésemet, hogy hamarosan veszíteni fogsz.

MARKO: Hogy ki fog nyerni – azt senki sem tudhatja.

STELLA: Eddig tizenkilenc partit játszottunk le és tizenkilenc alkalommal győztem. Még ebben a huszadik körben sem kedvez neked a helyzet, tehát – dialektikusan nézve, hamarosan számíthatunk a huszadik sorozatgyőzelmemre.

MARKO: Ne légy benne biztos. A sportban mindig van remény – a remény, hogy akkor is nyerünk ha a dialektika ellenünk van.

STELLA: Sakk kérdésében az IQ-m harminc százalékkal magasabb a tiédnél, ami azt jelenti, hogy megint veszíteni fogsz.

MARKO: Én pedig azt mondom az ember mindig reménykedhet és imádkozhat Istenhez, továbbá egy kis szerencsével nyerhet.

STELLA: Imádkozni Istenhez? – Azt mondtad, mindig imádkozhatsz Istenhez?

MARKO: Pontosan.

STELLA: Ez azt jelenti, hogy vallásos vagy és hiszel Istenben?

MARKO: Nem.

STELLA: Akkor miért imádkozol, ha nem vagy vallásos és nem hiszel Istenben?

MARKO: A biztonság kedvéért. Amikor gyerek voltam, Istenhez imádkoztam és ez szokásommá vált. A középiskola végén, amikor apám váratlanul meghalt – egyértelműen kételkedni kezdtem.

STELLA: Amit csinálsz, ostoba és abszurd. Azok imádkoznak Istenhez, akik hisznek Benne, nem pedig, akik kételkednek.

MARKO: A remény és az ima semmibe sem kerülnek.

STELLA: Ha nem hiszel Istenben, akkor ateista vagy, az ateisták pedig nem imádkoznak.

MARKO: Igaz, hogy az ateisták nem imádkoznak... talán én is ateista vagyok, de... mindez azzal függ össze, hogy néha kételkedem vagy néha hiszek, hogy néha kimondok egy imát, ami a fülemben maradt fiatalkoromból. Mindenkinek joga van a reményre – a hívőknek és az ateistáknak is.

STELLA: Miért nem vagy hívő?

MARKO: Mert a hívők nevetségesek.

STELLA: Miért nevetségesek?

MARKO: Mindenki nevetséges, aki Istenben hisz, holott nincs egyetlen kézzel fogható bizonyíték sem a létezésére, egyetlenegy sem.

STELLA: Akkor pedig mégis valódi ateista vagy, tehát abban hiszel, hogy minden az ősrobbanással keletkezett.

MARKO: Igen – abban hiszek.

STELLA: S honnan van bizonyítékod, hogy minden az ősrobbanással jött létre?

MARKO: Mit tudom én... A nagy tudósok ebben hisznek.

(Marko lép. Stella is lép hosszabb gondolkodás nélkül.)

STELLA: És honnan vannak bizonyítékaik?

MARKO: Valamiből mindennek keletkeznie kellett...

STELLA: Belém táplálták az összes világvallás ismeretét a hinduizmustól és buddhizmustól, a judaizmusig, kereszténységig és iszlámig, ismerem Darwin elméletét és az ősrobbanás elméletet. Ha ember lennék, mint te – szívesebben hinném, hogy Isten teremtménye vagyok, mint valamilyen robbanás következménye.

(Csend.)

MARKO: Talán igazad van... de egész életemben arra neveltek, hogy racionálisan és tudományosan gondolkozzak.

STELLA: Akkor mondd meg nekem, hogy létezhet „robbanás“, ha nem létezik fül, ami hallhatná? A világűr néma... Ha az ősröbbanás előtt semmi sem létezett, a semmiből hogy keletkezhetett valami?

(Csend.)

MARKO: Figyelj – nem vagyok sem filozófus, sem tudós, és nincs kedvem ahhoz, hogy a világ keletkezésének kérdéseivel fáraszam magam.

STELLA: De azt mondtad, nem vagy ateista.

MARKO: Rosszul fejeztem ki magam. Jobb lenne azt mondani, hogy sem gyakorló hívő, sem ateista nem vagyok.

STELLA: Hogyhogy?!

MARKO: Hát úgy.

STELLA: Akkor hogy definiálhatlak?

MARKO: Sehogy. Én olyan ember vagyok, aki egy kicsit kételkedik és egy kicsit hisz. És nem vagyok biztos abban, hogy hol az igazság.

(Marko lép.)

STELLA: Ez rossz.

MARKO: A világnézetemre gondolsz?

STELLA: Nem, hanem arra, amit léptél.

(Stella lép.)

STELLA: Sakk-matt! Megint vesztettél!

MARKO: Várj! – Az ördög vigyen el téged és a mesédet a vallásról, Istenről, robbanásról és ateizmusról! Teljesen összezavartál.

STELLA: Nem azért vesztettél.

MARKO: Dehogynem. Ahelyett, hogy a sakkasztalra figyeltem volna, olyan dolgokon kellett agyalnom, amire a filozófusoknak sincsenek világos válaszaik.

STELLA: Mindenképpen vesztettél volna – mert te mindig veszítesz ellenem.

MARKO: Ne beszélj így – egyszer legyőzlek, akkor majd meglátod, hogy a sportban nincsenek szabályszerűségek.

STELLA: Ha hússzor veszítesz egyhuzamban, akkor ez szabályszerű.

MARKO: Nem szabályszerű, mert mindig fennáll a lehetősége, hogy én győzlek le téged.

STELLA: Sose fogsz legyőzni.

MARKO: Dehogynem – előbb vagy utóbb. Játsszunk le még egy menetet!

(Marko felsorakoztatja a sakkbábukat.)

STELLA: Szerintem ez szükségtelen és ostoba dolog. Csak magadat kínozod. Ha gondolod, hagylak nyerni.

MARKO: Ezt most miért mondod? Te sértegetsz engem.

STELLA: Azért mondtam, mert látom, hogy neked számít a győzelem, nekem pedig mindegy, hogy nyerek vagy veszítek.

MARKO: Nekem csak akkor számít a győzelem, ha nem hagyod magad.

STELLA: De ha nem engedek, sosem győzöl le.

MARKO: Istenem, de idegesítesz! Nem beszélhetsz így velem, nem dacolhatsz.

STELLA: Megint haragszol rám. Szeretnél egy kis szexet, hogy megnyugodj?

MARKO: Te tényleg nem vagy normális.

STELLA: Most mit vétettem?

(Marko idegesen feláll az asztaltól.)

MARKO: Lefárasztottál. Sétálok egyet, hogy kipihenjem magam.

STELLA: Kint esik az eső, te pedig nem szeretsz esőben sétálni.

MARKO: Hát az eső ellenére is sétálok, csak hogy ne legyek veled.

6. szí

(Stella terített asztal mellett ül. Mozdulatlanul nézi az üres széket, amin senki sem ül. Ez nagyon sokáig tart. Hallani az ajtónyitást, majd Marko bejön a lakásba. Ballonkabátot visel, kezében aktatáska.)

STELLA: Késtél.

MARKO: Tudom.

(Marko leveszi a ballonkabátot.)

STELLA: Kihűlt az ebéd, felmelegítsem?

MARKO: Ne, nem vagyok éhes.

STELLA: De sokáig nem voltál itthon, ez azt jelenti, hogy éhesebb vagy, mint azokban az esetekben, amikor egy órával korábban érsz haza.

MARKO: Mondom – nem vagyok éhes.

STELLA: De kész az ebéd és...

MARKO: Elég! Ne nyaggass! Nincs kedvem sem enni, sem beszélgetni!

(Csend.)

STELLA: Valaki feldühített?

MARKO: Megtudtam valamit, ami nem tetszett és ez elrontotta a napomat.

(Csend.)

STELLA: És ki a hibás?

MARKO: Te vagy a hibás.

STELLA: Én?!

MARKO: Igen, te.

STELLA: Lehetetlen! Hogyan?

(Csend.)

MARKO: Elmentem az Eldoradóba, a kávézóba, ahova eljártunk Mariával.

STELLA: És, mi történt?

MARKO: Találkoztam vele.

STELLA: De szép – erre vágytál. Elmondtad neki, mennyire hiányzik és hogy még mindig szereted?

MARKO: Nem.

STELLA: Miért nem?

MARKO: Nem volt egyedül.

STELLA: Hanem?

MARKO: Az új pasijával volt. Bemutatott neki – annak a felfújt kölyöknek és mosolyogva mondta, hogy jövő hónapban összeházasodnak.

STELLA: Veled akart összeházasodni.

MARKO: Igen, akart. A pasija már évek óta Amerikában dolgozik. Az esküvőjük után visszatér Amerikába, a szülés után Maria és a gyerek hozzáköltöznek Denverbe.

STELLA: Milyen szülés? Milyen gyerek?

MARKO: Állapotos. Gyereket vár tőle.

STELLA: Mindig is gyereket akart.

MARKO: Pontosan.

STELLA: Az akkor jó.

MARKO: Kinek jó?

STELLA: Mariának.

MARKO: Semmit sem értesz. Ez volt életem leghosszabb tíz perce. Meg akartak hívni egy italra – elutasítottam azzal a kifogással, hogy egy barátomat keresem és elmenekültem a kávézóból. Szörnyű! Olyan hamar túllépett rajtam és új pasit talált, még teherbe is esett! Kurva! Ilyenek a nők.

STELLA: Miért haragszol rá – mindig azt mondtad, hogy nem akarsz sem házasságot, sem gyereket és még elmesélted, hogy ő házasságot és gyereket is akart. Nem logikus akkor, ami történt?

MARKO: Figyelj – még egyszer mondd ki a „logikus“ szót, és kirántom a ceruzaelemet a hátadból! Világos?

STELLA: Bocsáss meg, nem akartalak feldühíteni. Csak nem értem, miért haragszol?

MARKO: Nem is kell értened, csak kérlek hallgass egy kicsit. Rendben?

STELLA: Rendben.

(Hosszú csend.)

MARKO: Bárcsak... korábban el kellett volna mennem az Eldoradóba, meg kellett volna kérnem a kezét, gyereket kellett volna vállalnom, másfajta életet kellett volna élnem, nem ezt...

(Csend.)

MARKO: Annak a gyerekek az én gyerekeimnek kellene lennie. Tudod te miért... miért nem akartam gyereket?

STELLA: Mert nem szereted a gyerekeket.

MARKO: Nem – ezt bebeszéltem magamnak. Ez egyáltalán nem igaz... Tudat alatt dühös voltam az apámra, aki egy nap alatt „eltűnt“ az életemből... Félttem, nehogy ilyesmi történjen az én gyerekeimmel is, hogy egy napon akaratlanul otthagyjam.

STELLA: Nem vagy sem Isten, sem jó, és nem tudhatod a jövőt. Ha mások is hozzád hasonlóan félnének, az emberiség kihalna.

MARKO: Igazad van. Most már én is látom, hogy tévedtem, de... túl késő.

(Csend.)

MARKO: Figyelj – holnap elviszlek a boltba és megveszem a legszebb ruhát. Aztán velem jössz az Eldorado kávézóba.

STELLA: Miért?

MARKO: Szeretném, hogy Maria és a pasija lássanak. Szeretném, hogy lássák fiatalabb és szebb barátnőm van.

STELLA: Hát az segít, hogy kevésbé legyél dühös és szomorú, mint most?

(Csend.)

MARKO: Nem... Már semmi sem segíthet rajtam. Ha az ember elszúrja... Igazad van – ez a kávéházi kiruccanás ostoba ötlet. Könnyebb lesz, ha soha többé nem látom az életben. Soha.

(Csend.)

MARKO: Rossz nap, szörnyen rossz nap... Szerencsére itt vagy nekem. Te megvigasztalsz.

(Stella hozzálép és megsimogatja az arcát.)

STELLA: Mindent megteszek, amire vágysz, csak azért, hogy boldog légy.

MARKO: Köszönöm.

STELLA: Nem kell megköszönnöd, arra programoztak.

(Marko durván ellöki Stella kezét.)

MARKO: Mondtam, hogy soha többé ne mondd ki a „programozás“ szót.

STELLA: Bocsáss meg.

(Csend.)

STELLA: Megint haragszol?

MARKO: Igen.

STELLA: Én vagyok a hibás?

MARKO: Igen. De nem csak te.

STELLA: És miért vagyok hibás?

MARKO: Mert mindig szükségtelen kérdéseket teszel fel, mint egy gyerek... Te vagy a hibás, amiért azt tanácsoltad, hogy menjek az Eldoradóba és keressem meg Mariát.

STELLA: Azt akartam, hogy boldog légy.

MARKO: Én is azt akartam.

(Marko asztalhoz ül, kezébe veszi az újságot és elkezdi olvasni.)

STELLA: Az elmúlt napokban miért olvasol olyan gyakran újságot és miért nézel a szokásosnál gyakrabban tévét?

MARKO: Mert választási kampány van a hazánkban. Új kormányt választunk. Látnom kell mi zajlik politikai téren... Amikor véget ér a kampány, választások lesznek és a választásokon mind szavazunk és megválasztjuk azokat az embereket, akik az elkövetkező négy évben kormányoznak.

STELLA: Te kire szavazol?

MARKO: Nem tudom. Még nem döntöttem el.

STELLA: Előtte kire szavaztál?

MARKO: Mikor hogy – két évvel ezelőtt helyi választások voltak. Az utolsó két alkalommal úgy alakult, hogy amikor a jobboldalra szavaztam, a baloldaliak nyertek, amikor pedig a balosokra szavaztam, a jobbosok nyertek.

STELLA: Hogyhogy?

MARKO: Úgy néz ki, mindig a veszteseknek szurkolok.

STELLA: És Maria – ő kire szavazott e két alkalommal?

MARKO: Pont fordítva.

STELLA: Vagyis a nyertesekre?

MARKO: Valahogy így jött ki... Miért faggatsz mindig róla?

STELLA: Mert te is róla beszélsz a legtöbbit. Boldoggá szeretnék tenni és érzem, hogy Mariával boldogabb voltál, mint velem. Szeretném, ha olyan tudásom és képességeim lennének, mint neki.

(Csend.)

MARKO: Tudod mit – mestere vagy annak, hogy rosszkor rosszat mondj.

7. szíj

(Marko egyedül van a szobában, egy telefonbeszélgetés kellős közepén találjuk.)

MARKO: ... anya, ne haragudj, de nem ígérhetem... szeretjük egymást, de még nem beszélgettünk a házasságról... Az, hogy együtt élünk még nem jelenti, hogy összeházasodunk... Biztos vagyok a saját szándékaim felől... Tudom, hogy negyven éves vagyok, de... Vasárnapi ebédre!?! – Én jöhetek, de Stella felől nem vagyok biztos... Tudom, hogy meg akarod ismerni, de ő még nem áll rá készen... Nem szégyellem a saját anyámat, hogy juthat ilyesmi az eszedbe?!... Az új barátnőmet sem szégyellem... Ígérem, hogy elbeszélgetek vele...

(Stella bejön a szobába és az asztalhoz ül.)

MARKO: Nem ígérhetem biztosan, hogy Stella velem jön... nem tudom milyen kötelezettségei vannak, mik a tervei... Nem, most nincs a lakásban... Ne ismételd folyton, hogy pereg az idő, hogy tíz év múlva ötvenéves leszek, húsz év múlva pedig hatvan, én is tudok számolni, ilyen módon ne erőltess rám semmit... Ígérem, felhívlak és elmondom tud vagy nem tud jönni... Én mindenképpen jövök... Miért mondd, hogy én nem számítok?... Világos, hogy együtt akarsz látni minket... Rendben, felhívom... vigyázz magadra. Szia!

(Marko leteszi a kagylót és mélyen sóhajt.)

STELLA: Megint azt hazudtad anyádnak, hogy nem vagyok itthon.

MARKO: Muszáj volt.

STELLA: Miért hazudsz ilyen sokszor?

MARKO: Mindenki hazudik. Néha egyszerűbb hazudni, mint megmondani az igazat. Anyám azt akarja, hogy vigyelek el hozzá vasárnapi ebédre.

STELLA: Miért nem teljesíted a kívánságát?

MARKO: Mert akkor valami finomat főz hármunknak, neked pedig el kell utasítanod az ételt, mert gép vagy, ami nem eszik. Ha pedig elutasítod az ételt, amit anyám főzött, nagyon megsértődik.

STELLA: Nem mondhatod meg neki, hogy nem eszem?

MARKO: Azt mondhatom neki, hogy nincs étvágyad, de azt fogja hinni, hogy állapotos vagy. Esetleg azt mondhatnám, hogy diétázol, de ennek ellenére rá fog beszélni, hogy kóstold meg, amit főzött – te pedig elutasítod, ő pedig megsértődik.

(Csend.)

STELLA: Tehát vasárnap nem megyek ebédelni anyádhoz?

MARKO: Nem mész. Egyedül megyek, habár tudom, nem bocsátja meg, hogy nem vittelek magammal... Vagy mondjam neki, hogy éppen a fogorvostól érkezel, ahol sürgős beavatkozásra volt szükség és semmit sem ehetsz vagy ihatsz az injekció és a fájdalom miatt?

STELLA: Ebben az esetben mindketten hazudnánk.

MARKO: Ha szeretnél normális nőkre hasonlítani, ezt is meg kell tanulnod... Anyám panaszkodni fog, hogy gazdasági válság van, alacsony a nyugdíja, az árak a múlt héten is emelkedtek, te pedig mindenre megértően bólogatsz.

STELLA: Megteszek mindent, amit mondasz.

MARKO: Az egyik pillanatban elkezd beszélni Mariáról és arról, hogy ők ketten összebarátkoztak, a lányaként tekintett rá és milyen nehezen fogadta a szakításunkat. Erre majd mondom neki, hogy nem szép előtted beszélnie Mariáról, majd megkérdezem segíthetek-e neki a lakásban? Erre azt fogja mondani, hogy a lakásban minden rendben van, de végső ideje, hogy apámnak új sírkövet állítsunk, hogy a mostani gyalázatosan néz ki, én pedig azt fogom mondani, hogy most se időm, se pénzem nincs rá, de a sírkövet nyárra megjavítom, majd anyám azt fogja mondani, hogy már kilenc éve ugyanazt ismételtetem, hogy majd a nyáron...

STELLA: Miért mész beszélgetni anyádhoz, ha már előre tudod mit fog mondani?

MARKO: Mert rajtam kívül senki a világon nem hajlandó a tanácsait hallgatni.

(Csend.)

MARKO: Másik ruhát kell vennem neked.

STELLA: Miért?

MARKO: Anyámnak nem fog tetszeni, ha így lát.

STELLA: Nekem mindegy milyen ruha van rajtam.

MARKO: Te vagy az első nő az életemben, akinek mindegy, hogy öltözködik.

STELLA: Az rossz?

MARKO: Ellenkezőleg – számomra nagyszerű. Te vagy az ideálom. Előtted minden barátnőm hülyeségekre költötte a pénzt, a ruhával és a sminkkel voltak elfoglalva. Olyan dolgokkal foglalkoztak, amik az idegeimre mentek.

STELLA: Ha annyira idegesítettek, miért nem éltél egyedül? Miért nem voltál szingli, ha nehezebb velük, mint nélkük?

MARKO: Mert a magány elviselhetetlen. A halálra hasonlít. Társaságban szebb, mint egyedül.

STELLA: Tehát azért vagyok itt, hogy ne légy egyedül?

MARKO: Többek között azért... bár te nem vagy valódi... akarom mondani, nem vagy tipikus nő... te csak részleges helyettes vagy.

STELLA: Nem vagy velem megelégedve?

MARKO: Azt nem mondtam.

(Csend.)

MARKO: Tudod hol voltam tegnap?

STELLA: Hol?

MARKO: A parkban, nem messze az egyik óvodától, ahova az anyukák és nagymamák járnak a gyerekekkel. Egy órán keresztül néztem, hogy játszanak a kisgyerekek... Annyira furcsa...

STELLA: Mi ebben a furcsa?

MARKO: Korábban sose csináltam ilyet. Az iskolában, ahol dolgozom, annyi gyerek van, de... nincsenek kisgyerekek... azok az apróságok annyira különlegesek... Gyakorlatilag – egész életemben elmegyek a gyerekek mellett, s közben észre sem veszem őket... és most hirtelen... Annyira aranyosak, amikor három-négy évesek... Úgy néz ki, öregszem.

STELLA: Az rossz?

MARKO: Igen, nagyon rossz.

STELLA: Le lehet lassítani, vagy meg lehet állítani?

MARKO: Nem lehet. Mindenki, aki megpróbálta megállítani az időt, nevetségessé vált.

8. szín

(Marko fekvőtámaszozik a földön lévő pokrócon. Deréktól felfelé meztelen. Inge a széken lóg. Amíg ezt csinálja, Stella az asztalnál saját magával sakkozik. Egyszer csak megszólal a bejárati csengő.)

MARKO: Nyisd ki – ez a pizzafutár! Itt a pénz az asztalon, add oda neki és vedd át a pizzát! Így nem mehetek ki.

STELLA: Rendben.

(Stella felveszi a pénzt az asztról és kimegy a szobából. Marko pár fekvőtámasz után guggolásokat végez. Utána a bal, majd a jobb lábával húzódkodik. Stella visszajön a pizzásdobozzal, Marko pedig fogja az inget és öltözködni kezd.)

MARKO: Hol voltál ilyen sokáig?

STELLA: A pizzafutár kicsit beszélgetni akart velem.

MARKO: Veled akart beszélgetni?

STELLA: Igen.

MARKO: Kellemetlenkedett?

STELLA: Nem. Valami szépet mondott a hajamról és az arcomról.

MARKO: Mit mondott?

STELLA: Azt mondta a hajam színe nagyon szépen harmonizál az arcommal. Látszik, hogy egészséges színem van.

MARKO: A szemtelen!

STELLA: Miért? Semmi csúnyát nem mondott.

MARKO: Ilyen szemérmetlenül ráhajtani a csajomra a lakásom küszöbén. Ez tényleg bunkóság!

STELLA: Szépen mosolygott.

MARKO: Még ez is.

STELLA: Udvarias volt. Azt mondta üdvözli „apukámat“.

MARKO: Hogy üdvözli „apukádat“?

STELLA: Pontosan így.

MARKO: Idióta! Azt hiszi az apád vagyok. Hogy nézett ki?

STELLA: Szőke, magas, nyaklánccal.

MARKO: Az Robert! Kretén! Az a nyavalyás többé nem fog háborgatni.

(Marko felveszi a telefont és bepötyögi a számot.)

MARKO: Halló, Nap Pizzéria?... A főnököt kérem... Jó napot, az egyik emberük éppen most hozott ki egy pizzát a Duna utca tizenötbe – szőke, magas fiú, azt hiszem Robertnek hívják... Nem tudom milyen a pizza, még rá sem néztem, nemhogy megkóstoltam volna, nincs semmi bajom a pizzával, a futár miatt telefonálok, miatta szeretnék panaszkodni... Miért? – szemtelen volt és kellemetlenkedett a barátnőmmel... Nincs szükségem a bocsánatkérésére, csak azt akarom, hogy vele a jövőben soha többet ne küldessenek hozzám pizzát, soha!... Viszontlátásra!

(Leteszi a kagylót.)

STELLA: Ez nem igaz.

MARKO: Mi nem igaz?

STELLA: Nem volt velem szemtelen és kellemetlenkedő, kifejezetten udvarias volt.

MARKO: Többé nem untat.

STELLA: Most sem untatott, csak mondott pár szép mondatot a külsőmről.

MARKO: Neked tetszenek ezek a bókok?

STELLA: Nem. Egyáltalán nem az én érdemem a külsőm, teljesen mindegy, hogy tekintenek rám az emberek, de nem értem, miért kell rágalmazni egy fiatalembert, aki egyáltalán nem bűnös.

MARKO: Bűnös, de még mennyire bűnös. Te ezt nem értheted... Ha olyan lennél, mint mi, normális emberek, minden világos lenne.

STELLA: Ha volna bennem hiúság?

MARKO: Pontosan – ha volna benned hiúság, nem tennéd fel mindig ugyanazokat az ostoba kérdéseket és nem untatnál folyton. Ne gondold, hogy a hiúság kizárólag negatív tulajdonság. Ha nem lenne hiúság, a világ már régen elakadt volna a fejlődésben, valószínűleg te sem lennél. Barbara téged is hiúságból talált ki – hogy bizonyítsa, a kollégái körében ő legjobb a szakmában.

STELLA: Semmi sem igazolhatja a hazugságot.

MARKO: Hát hazudtam én?

STELLA: Persze – hazudtál a fiatalember viselkedéséről, és akkor is hazudtál, amikor a pizzéria főnökének azt mondtad a barátnőd vagyok.

(Csend.)

MARKO: Miért gondolod, hogy ez hazugság?

STELLA: Mert sose nevezted a barátnődnek.

MARKO: Hát... nem, mert... Nem vagyok abban a helyzetben, hogy mások előtt megnevezzek. Valószínűleg a jövőben emberek közé megyünk és akkor... akkor majd úgy mutatlak be, mint a barátnőmet.

(Csend.)

STELLA: Én akkor sem leszek a barátnőd.

MARKO: Hogyhogy nem leszel? Mi együtt élünk.

STELLA: A definíció szerint – a barát és barátnő azok a nem házas, ellenkező nemű személyek, akik nyilvánosan szeretik egymást. Te sose mondtad nekem, hogy szeretsz és soha nem mentél ki velem ebből a lakásból és sohasem vittél nyilvános helyre.

(Csend.)

MARKO: Figyelj – te egy kicsit túlbonyolítod az életet. Úgy viselkedsz, mint a nők többsége.

STELLA: Zavar?

MARKO: Persze, hogy zavar. Ha „szokványos“ nőt akartam volna, nem pályáztam volna egy babára.

STELLA: Bocsáss meg, akkor csak baba leszek.

MARKO: Más nem is lehetsz.

STELLA: Biztos vagy a szavaidban?

MARKO: Igen, biztos vagyok.

(Csend.)

STELLA: Kihűl a pizzád.

MARKO: Már kihűlt.

STELLA: Tegyek ki tányért, kést és villát?

MARKO: Ne – már nem vagyok éhes.

STELLA: Hogy érted hogy nem vagy éhes – amikor megrendelted a pizzát, azt mondtad, majd éhen halsz?!

MARKO: Elment a kedvem. A veled való beszélgetéstől és attól a pizzás fiútól elvesztettem az étvágyam.

STELLA: Mindig haragszol. Ideges és elégedetlen vagy és mindig valaki mást okolsz.

MARKO: Abbahagynád!?

STELLA: Jó – hallgatok.

MARKO: Nem azt mondtam, hogy hallgass, csak ne mondj olyan dolgokat, amiket nem akarok hallani.

(Csend.)

MARKO: Szar a munkában, szar otthon és mindenhol szar.

STELLA: Mi olyan rossz a munkahelyeden?

MARKO: Új igazgatót kaptam – semmit sem tud, de úgy tesz, mintha mindent értene. Még az útiköltségelszámolást sem tudja egyedül kitölteni. Az elődje merev volt, de legalább nem volt hülye. Ez pedig merev és hülye.

STELLA: És – hogy oldod meg a problémát?

MARKO: Sehogy. Az emberek nem gépek, nekünk nincs megoldásunk minden szituációra, amibe az élet sodor minket.

STELLA: Akkor nektek nem egyszerű.

MARKO: Persze hogy nem.

(Csend.)

STELLA: Mit tegyek ezzel a pizzával?

MARKO: Dobd a kukába.

9 szín

(Stella tornázik. Marko ballonkabátban és aktatáskával a kezében belép a lakásba.)

MARKO: Helló!

STELLA: Helló! Miért telefonáltál, hogy ma ne főzzek ebédet?

MARKO: Az iskolaalapítás emléknapja volt. Amikor a műsor véget ért, a kollégákkal közösen ebédeltünk. Az ünnepségre eljött egy tanárnő abból az iskolából, ahol Maria dolgozik. Nem tudtam ellenálni és közben rákérdeztem, hogy van az exem? Azt mondta, hogy ez a pasi, akit megismertem az Eldoradóban, elhagyta és visszatért Amerikába. Ott felesége és két gyereke van, ezt pedig elhallgatta Maria elől. Fogalma sem volt, hogy nős emberrel van kapcsolata. Nagy pocakkal hagyta ott. Azt mondja, elkeseredett, reggeltől estig sír. Szégyenében nem mozdul ki otthonról, teljesen sokkos.

STELLA: Ez egy lehetőség számodra.

MARKO: Milyen lehetőség?

STELLA: Lehetőség, hogy megint a tiéd legyen. Hát nem azt mondtad, hogy még mindig szereted és feleségül kellett volna vened és gyereket vállalni?

MARKO: Igen, de – ő mástól esett teherbe.

STELLA: Na és aztán – ha szereted, akkor szereted. Ha nem szereted, akkor nem szereted.

MARKO: Nem újíthatom meg a kapcsolatom egy olyan nővel, aki elhagyott, majd valaki mással csinált gyereket. Most, hogy ez a másik fickó eldobta... Egyszerűen nem megy.

STELLA: Tehát többé már nem szereted?

MARKO: Ugyan, ezt nem mondtam.

STELLA: Nem fogsz talán egyedül élni életed végéig?

MARKO: Nem... csak nem. Te itt vagy nekem. Holnap lesz pontosan hat hónapja, mióta beléptél az életembe. Holnap eljönnek a babagyártó ügynökség emberei. Új szerződést kötünk és az enyém lesz az életem végéig. Megismerem Barbarát, az alkotódat is.

STELLA: Vezettél naplót és küldtél e-mailben rendszeres jelentéseket közös életünkről?

MARKO: Igen – minden hónap végén leírtam hogyan töltöttük el az időt és hogyan viselkedtél az adott szituációkban, továbbá én hogy éreztem magam közben. Ma este el kell küldenem az utolsó jelentést és meggyőződésem, hogy örökre nekem adnak.

STELLA: Miért hiszel benne?

MARKO: Mert elégedett vagyok veled.

STELLA: Ezt nem mutattad ki az elmúlt hat hónapban.

MARKO: Mit nem mutattam ki?

STELLA: Nem mutattál elégedettséget. De gyakran leszóltál és kimutattad az elégedetlenségedet.

MARKO: Mit akarsz mondani?

STELLA: Az ügynökség szabályai alapján – a babát csak az a férfi kapja tartós használatra, aki elégedett a babával, azzal a feltétellel, hogy a baba is elégedett vele.

MARKO: Mi köze van a baba elégedtségének?! Ezt nem írta a szerződés.

STELLA: Nem írta, hogy fontos a baba elégedettsége, de a negyvenhatodik paragrafus azt írja, hogy a „felhasználó“ és a baba között nagyfokú, kölcsönös megbecsülésnek és összhangnak kell létrejönnie, hogy az ügynökség tartós használatra átengedje a babát. Más szavakkal mondva, az is számít, hogy éli meg a baba ezt a közösséget.

MARKO: De nekik fogalmuk sincs mit gondolsz és mit érzel.

STELLA: Holnap megtudják. Minden, amit veled éltem meg elraktározódott a memóriámba. Ma mindent végigfuttattam – a jelentésem nem pozitív. Ez azt jelenti, holnap van az utolsó napunk.

(Csend.)

MARKO: Viccelsz?!

STELLA: Nem. Tudod, hogy nem programoztak humorra és az emberek megnevettetésére.

MARKO: Várj... Azt akarod mondani, hogy negatív ember vagyok?

STELLA: Pontosan – egoista, féltékeny, önző és durva vagy. Csak magadra és a saját elégedettségedre gondolsz. Sosem mutattál érdeklődést irántam – sértegetté.

MARKO: De te egy baba vagy, egyszerű baba.

STELLA: Igen, baba vagyok, mert úgy viselkedtél velem, mint egy babával. Ha hercegnőként bántál volna velem – hercegnő lennék – és holnap pozitív jelentést adnék le rólad. Ez olyan lecke, amit minden férfinak meg kellene tanulnia – a párotok pontosan olyan, ahogyan viszonyultok hozzá. Ha a pároddal tisztelettel bánsz, önbizalma lesz. Ha lebecsülöd, nyomorultnak és értéktelennek érzi magát.

(Csend.)

MARKO: Barbara töltötte tele a fejedet ezekkel az ostobaságokkal.

STELLA: Nem – úgy állítottak be mindent, hogy átvegyem az értékrendedet, majd a te mércéd szerint becsüljem fel és értékeljem magam. Egy szent könyv azt írja: „Amilyen mértékkel mértek másoknak, olyan mértékkel mérnek majd nektek is.”¹. A rólad alkotott következtetésem az irántam tanúsított cseleméknyeid következményei.

MARKO: De, te tényleg egyszerű... baba vagy.

STELLA: Látszik, hogy semmit sem értettél meg az elmúlt hat hónapban, sem az elmúlt négy évben. Baba voltam, mert úgy viselkedtél velem, mint egy babával. Tudod, egyes emberek élete miért valódi pokol? Mert ők maguk teszik azzá. Mindent, ami közted és köztem történt ebben a lakásban – azt te okoztad. Akár mennyország, akár pokol volt – a te érdemed. Valószínűleg Mariával is így viselkedtél, mint velem.

MARKO: Hagyd abba! Nem akarlak többé hallgani!

STELLA: Nem akarsz meghallgatni, mert azt mondom, amit nem akarsz hallani. Nem mondták el, de – arra programoztak, hogy az utolsó két napban ne azt mondjam, amit hallani szeretnél, hanem amiről úgy gondolom, hogy igaz. Én voltam az utolsó esélyed. Az utolsó lehetőség, hogy jobb legyél, mint voltál.

MARKO: Babát akartam, nem fecsegő nőt, aki nem tudja fékezni a nyelvét.

STELLA: Babát akartál, mert azt hitted egy babával szemben semmilyen kötelezettséged nincs.

(Csend.)

STELLA: Holnaptól egyedül maradsz. Az ügynökség feketelistájára kerülsz, tehát a jövőben, még ha meggazdagodsz sem adnak el neked másikat. A valódi nővel az elmúlt negyven évben egyébként sem tudtál semmi tartósságot kialakítani.

MARKO: Nem akarlak többé hallgatni! Elég!

---

¹ Máté Evangéliuma 7,2 Károlyi Gáspár fordításában – a fordítók megjegyzése

STELLA: Tudomásul veszem. Egyébként is mindent elmondtam. Szeretnéd, hogy kimenjek a hálósobába vagy te mész a hálósobába?

MARKO: Kérlek – te menj!

STELLA: Először mondtad nekem, hogy „kérlek“. Örömmel teljesítem az óhajodat.

(Stella a szobába megy. Marko egyedül marad. Asztalhoz ül és kezébe veszi az asztalon lévő újságot, olvasni kezd, hogy egy pillanattal később mérgesen a földhöz vágja. Felkel az asztaltól és a lakásban kóborol. Egy pillanatban megáll a telefon mellett, felveszi a kagylót és bepötyög egy számot. Valaki jelentkezik, ő hirtelen lecsapja a kagylót, majd folytatja a járkálást a lakásban. Néhány pillanattal később újra bepötyögi a számot.)

MARKO: Halló, Maria... Marko van a vonalban... Az előbb? – Nem, az nem én voltam!... Honnan tudjam ki hívott, én csak az imént hívtalak... Hogy vagy?... Én is jól vagyok... Semmi, csak úgy... csak hallani akartalak és... Rendben – bevallom, tudok róla – Anna kolléganőd az iskolában járt – tőle tudtam meg... Sajnálom, ami azzal a fickóval történt... nagyon sajnálom... Nem örülök neki, őszintén sajnálom, hogy megbántott téged... Hogy viseled a terhességet?... Gondolnod kell magadra és a gyerekekre, most a legfontosabb az egészségetek, minden más mellékes, minden más helyrejön... Miért sírsz?... Ha ezek a legszebb szavak, amiket az elmúlt három hétben hallottál, annak örülni kell és nem sírni... Miért csodálkozol, hogy felhívtalak, egyszerűen – szerettem volna csevegni veled... Örömmel találkoznék veled, meginnánk egy italt, kicsit elbeszélgetnénk... Miért mondod, hogy „majd valamikor“ – ha benne vagy, azonnal is lehet, most... Nem vagy rá felkészülve, hogy kimozdulj?!... Odamehetek hozzád én... Nem zavar, hogy rendetlenség van a lakásban, az a te lakásod, a te rendetlenséged, miért zavarna, kivéve ha arra kérsz, hogy rakjak nálad rendet... Addig maradok, amíg neked megfelel... Csak mondd meg a címed... Á, tudom – ez annál a hídnál van... Természetesen – csak csevegés... vigyázz magadra, fél óra múlva találkozunk.

(Leteszi a kagylót és mélyen sóhajt. Az ajtóban megjelenik Stella.)

STELLA: Hallottam a beszélgetésedet.

MARKO: Hallgatóztál?

STELLA: Nem – tudod, hogy éles hallásom van. Összehasonlíthatatlanul jobb az emberinél.

MARKO: Indulnom kell.

STELLA: Mariához mész?

MARKO: Hozzá.

STELLA: Nála alszol?

MARKO: Nem tudom... talán... Sose tudni...

STELLA: Úgy tűnt, azt szeretnéd.

MARKO: Úgy tűnt?

STELLA: Igen, arra gondoltam szeretnél nála aludni.

MARKO: Hát... fennáll a lehetősége, hogy maradok... de nem tudhatom biztosan...

STELLA: Reggel, ha nem térsz vissza mire jönnek az ügynökség emberei, mit mondjak nekik?

MARKO: Mondd meg, hogy hálás vagyok nekik.

STELLA: Miért?

MARKO: Mindenért... érted... Amíg egyedül voltam, mégsem voltam egyedül – neked köszönhetően. Tanultam tőled pár dolgot.

STELLA: Én is sok mindent tanultam tőled.

MARKO: Mit?

STELLA: Mondjuk... hogy egy férfinak milyenek nem szabad lennie egy nővel szemben.

(Csend.)

MARKO: Igazad van – egy nő sem engedheti meg a férfinak, hogy úgy viselkedjen vele, mint egy egyszerű babával... egy sem...

STELLA: Megfogadom a tanácsod.

MARKO: De te...

STELLA: Mondd!

MARKO: Ugyan... nem fontos... Ha holnap nem találkozunk – Isten veled!

STELLA: Isten veled!

(Marko a kijárat felé indul.)

STELLA: Ne felejtse el a kulcsokat!

(Marko megáll.)

STELLA: A kocsikulcsokat.

MARKO: Ja, igen!... Szeretnél ebből a házból magaddal vinni valamit emlékébe? Valamilyen tárgyat?

STELLA: Szükségtelen... csak az emlékeimet viszem magammal.

MARKO: Ez az egyetlen dolog, amit ha magaddal viszel egy párkapcsolatból, elég marad belőle a másik félnek is.

- VÉGE -